

ESCENA MAGATZEMS CARSON

(Quatre treballadores de la neteja travessen la platea i entren per la porta de la paret esquerra)

CARLA: Noies, que me'n vull anar de viatge a Madrid.

ROSER: A Madrid?

LEIA: I com penses marxar a Madrid? Hauràs d'avisar al "jefe", no?

CARLA: Vull demanar festa.

ROSER: Festa? No te'n donarà.

CARLA: Per què?

LEIA: ROMÀNTICA, no ens deixis penjades.

(Entren per la primera cameta de l'esquerra, vista de públic, amb escombres, fregones... Comencen a netejar i ordenar els elements que hi ha a escena.)

CARLA: És que vull anar al "Museo del Prado". A veure Goya.

CHARLOTTE: Sempre Goya, sempre parla de Goya.

(silenci)

CARLA: Però creieu que no em deixarà?

LEIA: Home, jo crec que no "carinyo".

ROSER: Que no us ho ha dit? No us ha dit que demà anem a Chicago?

(Leia, Charlotte, Carla extranyades)

CHARLOTTE: Què?

LEIA: A Chicago per què?

ROSER: Sí, sí, Chicago. Que ens envia a netejar als magatzems aquells son tan famosos. Als magatzems Carson.

CARLA: Què dius de magatzems?

ROSER: Com es diu aquell arquitecte... que ara també estava tan de moda... el Henry... el Sullivan.

CARLA: Louis Henry Sullivan.

ROSER: Però ja heu vist els magatzems? Heu vist alguna foto o alguna cosa? *(les altres fan que no amb el cap)* Ui, doncs veniu veniu. *(treu el mòbil i els hi ensenya una fotografia, la mà aixecada perquè sigui visible des del públic)*

LEIA: Ui, sí, sí. A mi m'encanten.

ROSER: *(guardant-se el mòbil)* Digues la teva opinió ROMÀNTICA, digues...

CARLA: Quina vergonya

LEIA: Però què passa?

CARLA: Jo allà no vaig a treballar.

ROSER: Jo com a IMPRESSIONISTA això tan recte em posa nerviosa. Necessito més natura, més verd.

CARLA: I l'expressió? Què expressa això? Res, res, res.

LEIA: A veure "carinyo", també s'ha d'entendre per què s'utilitza aquest edifici llavors sí que li trobaràs el sentit.

CARLA: Aquestes línies tan rectes. No puc ni mirar.

ROSER: Això deu fer una ombra negra que jo tindria por de passar per allà. No puc amb les ombres negres, no puc. Mira, ja m'esgarrifo!

CHARLOTTE: *(amb una energia molt més calmada que les altres)* Però això relaxa. Les línies, la simetria... relaxa la vista, em transmet molta calma.

LEIA: Doncs mira NEOCLÀSSICA *(a Charlotte)* mi el que em relaxa és la fermesa que transmet.

CARLA: *(alterada)* Doncs a mi això és el que em posa nerviosa, aquesta rigidesa. Aquestes línies rectes.

ROSER: I a més a més al mig de la ciutat! Jo, personalment, penso que per treballar bé necessitem camp i natura.

CHARLOTTE: A mi m'agrada que sigui tan simètric.

LEIA: Doncs no em desagrada del tot, tu

CARLA: Això a Matías Laviña, un dels arquitectes més destacats del Romanticisme, estaria dels nervis ara mateix.

ROSER: Tota una vida treballant perquè ens enviïn aquí?

CARLA: Tota una trajectòria professional, eh?

ROSER: Jo no penso treballar aquí. *(comença a sortir d'escena per la cameta esquerra, vista de públic, la mateix per on han entrat)*

TOTES: Home, on anem a parar! Quin mal gust. No hi ha dret per ningú... *(totes parlen alhora i marxen emprenyades)*

REFLEXIÓ:

Cadascuna de nosaltres representa un moviment diferent. Anem donant la nostra opinió al llarg d'un diàleg despreocupat, amb llenguatge bastant col·loquial i quotidià. La nostra idea és que es pugui entendre em moviment al que pertany cada personatge mentre aquest explica les característiques del període.

L'ATREZZO seran estris de neteja simples i habituals (escombria, fregona, draps, líquid neteja vidres...)

El VESTUARI serà de carrer, no cal que les actrius vagin caracteritzades amb roba del seu període.

L'OBJECTIU de l'escena és transmetre el punt de vista de cada moviment respecte l'edifici "Els magatzems Carson", aprendre i recordar característiques de cada moviment i poder entretenir al públic amb una conversa que no escoltaríem diàriament però amb un vocabulari col·loquial.